

καὶ ἄνευ τούτων ἀρκούντως κατεδείξαμεν τὰ κάλλη τῆς ἀπαραμίλλου ταύτης μεταφράσεως. Ὁ Κ. Τυπάλδος δὲν γράζει τῶν ἡμετέρων ἐπαίνων ὅπως τὸ ἐλληνικὸν κοινὸν ἀποθαυμάσῃ τὰ προϊόντα τῆς εὐφυΐας του· οὐχ ἦττον καὶ ἡμεῖς, ὡς Ζακύνθιοι, καὶ ἐπομένως σχεδὸν τοῦ ποιητοῦ συμπολιταί, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ διέλθωμεν ἐν σιγῇ ἐπιτυχῆς δοκίμιον πανελληνίου ἔργου, χωρὶς περὶ αὐτοῦ νὰ διαλαβώμεν καὶ τὸ προβάλλωμεν ὡς πρότυπον εἰς τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους. Δυνατὸν ἐνιαχοῦ νὰ ἐπραγματεύθῃμεν ἄτελως λεπτομερεῖας τινάς, νὰ ἡπατήθῃμεν περὶ τινὰ τῶν καθεκάστων· οὐχ ἦττον τὰ αὐτὰ σχεδὸν τρεῖς μῆνας πρὸ ἡμῶν ἐξέφρασαν οἱ σπουδαιότατοι τῆς πρωτευούσης λόγιοι, εὐχηθέντες ὅπως τὸ ὅλον ἔργον παραδοθῇ ὅσον τάχιστα εἰς τὴν δημοσιότητα, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐν τῷ πολυανδρίῳ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀντάξιον ἀνεγερθῇ μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ μεγαλεπήδου ἀλλὰ πολυτλήμονος ἐκείνου ποιητοῦ, ὅστις ἂν ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς πατρίδος του ἦντλησε τὴν θερμὴν τῆς ἐμπνεύσεως, ἐκ τῶν ἐλληνικῶν ὅμως γραμμάτων ἠρύσθη τὴν τῆς τέχνης τελειότητα.

M. MARTZOKΗΣ.

Η ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ

ΑΠΟΡΩΝ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, 22ην παρελθόντος Μαΐου, ἡ ἡμετέρα κοινὴν ἐκκαλεῖτο εἰς πανήγυριν ἱσθὺν καὶ εὐφρόσυνον, τελουμένην οὐχὶ ὑπὸ τῶν φθόγγων μουσικῶν ὁργάνων καὶ τῶν εὐφημιῶν ἐνθουσιῶντος πλήθους, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀπείριττου καὶ κατανυκτικῆς λαλιᾶς πτωχῶν τινῶν παιδῶν, οὓς ἡ μὲν τύχη ἀπεκλήρωσε τῶν δωρη-

μάτων τῆς, ἡ δὲ ὑπερτέρα τῆς τύχης ἀκθοεργία συνήγαγεν ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν αὐτῆς πτέρυγα. Κατὰ τὴν θείσαν ἡμέραν ἐτελοῦντο αἱ ἐξετάσεις τῆς πρὸ διετίας ἰδρυθείσης ἐνταῦθα σχολῆς τῶν ἀπόρων· παρήγορον δὲ θέαμα παρίστα εἰς ἀπαντας τοὺς κρευρισκομένους ἡ εἰς τὰ θρανία τῆς σχολῆς συνωστιζομένη ἐκείνη ὁμάς, ἡ ἐξευγενίζουσα τὸ ῥάκος διὰ τῆς ἐφυΐας, τὴν ἐνδειαν διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ὁργῶσαν πρὸς τὸ γενικὸν τῆς ἀφωπότητος κτήμα—τὴν μάθησιν. Εὐχαρίτως ὁμολογοῦμεν, ὅτι, λαμβανόμενων ὑπ' ὕψιν τῶν τὰ τοιοῦτου εἰδους ἡλικίας ἀείροντες παρακολουθουσῶν δυσχεμιῶν καὶ τοῦ περιορισμένου τῶν πόρων ἡ ἐν ταῖς ἐξετάσεσιν ἐκδηλωθεῖσα ἐν γένει ἐπιτυχία ὑπερηκόντισε τὰς ποσδοκίας μας. Ἡκούσαμεν παῖδας, οὓς καθ' ἑκάστην ἀπαντῶμεν ματερχόμενους τὰ θαναυσότερα τῶν ἐπιτηδεύματων ὅπως τὸν ἐπιούσιον ἄρτον πρίζονται, εὐχερῶς ἀναγινώσκοντας καὶ ἀπροσκόπτως τεχνολογοῦντας· μετὰ δὲ τούτων ἐφέλλκυσε τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν παῖς ἀνάπηρος, μάλιστα πρᾶλutos, στηριζόμενος ἐπιπόνως ἐπὶ τῶν βᾶκτρων τοῦ ὅπως ἐπὶ τοῦ σανιδστίνακος λύση ἀριθμητικόν τι πρόβλημα καὶ παιδρῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διπτοῦ διωγμοῦ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεως, μειδιῶν πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν δαφιλευομένην αὐτῷ ἐνθάρρυνσιν. Δίκαιον ἄρα ἀπονέμομεν ἔπαινον πρὸς τὰ ἀξιοτίμα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ πρὸς τοὺς διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ φιλανθρώπου καὶ κοινωφελούς τούτου ἔργου συντελοῦντας ἡμετέρους συμπολίτας.